

W ramach z drugiego zarzutu skarżąca twierdzi, że sporna decyzja narusza art. 10 ust. 3 i 5 rozporządzenia (EWG) nr 17⁽²⁾ i art. 14 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ nie wynika z tej decyzji by Komisja przeprowadziła rutynową konsultację w ramach komitetu konsultacyjnego, wymaganą na mocy ww. przepisów, oraz że ów komitet otrzymał wszelkie informacje niezbędne w celu dokonania dogłębnej merytorycznej oceny naruszenia zarzucanego przedsiębiorstwom, będącym adresatami decyzji.

W zarzucie trzecim skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 36 akapit pierwszy EWWiS w zakresie w jakim odmawiając ujawnienia kryteriów, jakimi posłużyła się w celu ustalenia wysokości stosowanej grzywny ograniczyła możliwość adresatów zarzutów w zakresie przedstawienia swych uwag.

W zarzucie czwartym skarżąca zauważa, że sporna decyzja w brzmieniu całkowicie zmienionym przez Komisję narusza art. 10 i 11 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004⁽³⁾, jak również prawo do obrony zainteresowanych przedsiębiorstw, ponieważ w następstwie stwierdzenia nieważności pierwotnej decyzji Komisji przez Sąd, Komisja wydała ponownie sporną decyzję, nie doręczając zainteresowanym przedsiębiorstwom nowego zawiadomienia o przedstawianiu zarzutów.

W ramach zarzutu piątego skarżąca powołuje się na braki uzasadnienia i jego wewnętrzną sprzeczność w zakresie w jakim z jednej strony Komisja ogranicza do terytorium Republiki Włoskiej właściwy rynek geograficzny, a z drugiej strony utrzymuje, że rzekome porozumienie może oddziaływać na handel wspólnotowy dla celów stosowania zasady *lex mitioris*.

W zarzucie szóstym skarżąca podnosi, że analiza Komisji przedstawiona w decyzji jest obciążona błędną oceną okoliczności faktycznych wynikającą z błędnego stosowania art. 65 EWWiS, jeśli chodzi o rozmaite aspekty zarzucanego naruszenia, a w szczególności o części porozumienia dotyczące ustalenia ceny wyjściowej prętów zbrojeniowych do betonu, ustalania składnika ceny związanego z większym przekrojem, jak również ograniczeń lub kontroli produkcji bądź sprzedaży.

W zarzucie siódmym skarżąca twierdzi, że sporna decyzja jest błędna i niedostatecznie uzasadniona (również z powodu braku pouczenia) w zakresie w jakim naruszenie zostało jej przypisane w całości.

W ramach zarzutu ósmego skarżąca powołuje się na naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 oraz obwiesz-

czenia Komisji w sprawie zwolnienia z grzywny z 1996 r., a także wytycznych Komisji w zakresie ustalania wysokości grzywny z 1998 r.

-
- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz. U. L, z dnia 4.1.2003. s. 1)
- (²) Rozporządzenie Rady nr 17., pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. 13, s. 204)
- (³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE (Dz.U. L 123, s. 18)

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2010 r. — Alfa Acciai przeciwko Komisji

(Sprawa T-85/10)

(2010/C 100/97)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alfa Acciai SpA (Brescia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. Fosselard, S. Amoruso, L.Vitolo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji C(2002) 7492 wersja ostateczna, z dnia 30 września 2009 r. (sprawa COMP/37.956 — Pręty zbrojeniowe do betonu), wydanej wskutek stwierdzenia przez Sąd nieważności pierwotnej decyzji (zwaną dalej „decyzją”), zmienionej i uzupełnionej decyzją C(2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r. (zwaną dalej „decyzją uzupełniającą”), w zakresie w jakim stwierdza ona naruszenie art. 65 traktatu EWWiS przez Alfa Acciai SpA i nakłada na nią grzywnę w kwocie 7,175 miliona EUR;

tytułem zarzutu ewentualnego:

- stwierdzenie nieważności art. 2 przewidującego sankcje wobec skarżącej;

tytułem zarzutu ewentualnego powołanego w dalszej kolejności:

- zmniejszenie kwoty grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak powołane w sprawie T-70/10 Feralpi Holding Spa przeciwko Komisji i T-83/10 Riva Fire Spa przeciwko Komisji.

Skarżąca podnosi w szczególności:

brak kompetencji Komisji w zakresie karania naruszeń art. 65 traktatu EWWiS po wygaśnięciu jego mocy obowiązującej, a w każdym razie w zakresie posłużenia się jako podstawą prawną art. 7 ust. 1 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) 1/2003 ⁽¹⁾;

naruszenia prawa do obrony skarżącej w trakcie postępowania administracyjnego, gdyż Komisja nie doręczyła skarżącej nowego zawiadomienia o przedstawieniu zarzutów, ograniczając się do zakomunikowania jej listownie swej intencji ponownego wydania decyzji. Państwa członkowskie nie zostały wysłuchane, ani nie uczestniczyły w rozprawie końcowej. Ponadto skarżąca nie miała możliwości przedstawienia swego stanowiska co do ponownego wydania decyzji;

naruszenie art. 65 ust. 1 traktatu EWWiS w zakresie w jakim okoliczności opisane w decyzji nie stanowiły jednolitego i ciągłego porozumienia;

naruszenie wytycznych w zakresie obliczenia wysokości grzywien wymierzanych na podstawie art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003, jak również naruszenie zasady równości i proporcjonalności w ramach badania zachowania skarżącej i ustalenia kwoty grzywiny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz. U. L, z dnia 4.1.2003. s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2010 r. — Chestnut Medical Technologies przeciwko OHIM (PIPELINE)

(Sprawa T-87/10)

(2010/C 100/98)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chestnut Medical Technologies, Inc. (Menlo Park, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: prawnicy R. Kunz-Hallstein, H. Kunz-Hallstein)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 grudnia 2009 r. w sprawie R 968/2009-2;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PIPELINE” dla towarów z klasy 10

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na dokonanie przez Izbę Odwoławczą błędnej oceny, że rozpatrywany wspólnotowy znak towarowy ma charakter opisowy; naruszenie art. 75 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na to, że pominąwszy argumenty wysunięte przez skarżącą, Izba Odwoławcza naruszyła obowiązek uzasadnienia decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2010 r. — Węgry przeciwko Komisji

(Sprawa T-89/10)

(2010/C 100/99)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Republika Węgierska (przedstawiciele: J. Fazekas, M.Z. Fehér i K. Szijjártó, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska